

ВІД АВТОРА «БОГ ЗАВЖДИ ПОДОРОЖУЄ ІНКОГНІТО»,
«ДЕНЬ, ЩО НАВЧИВ МЕНЕ ЖИТИ» ТА «Я ОБІЦЯЮ ТОБІ ВОЛЮ»

Жуліан почувався цілковито нещасним, хоча мав молодість та здоров'я. Незадоволений життям, молодик палко бажає віднайти щастя. Доля скеровує його до загубленого селища, що розташовано в самому серці балійських лісів. Там, подалі від гамірного світу, мешкає мудрий цілитель душ Самтъян. Йому відома істина, якої так прагне Жуліан. Це знання могло б змінити реальність і мільйони життів, обернути нещасних на щасливців. Але його так легко не отримаєш, не купиш і не забереш силою. Бо справжнє щастя можна лише збагнути...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8120-2

9 786171 281202

— ЛОРАН ГУНЕЛЬ — ЛЮДИНА, ЩО ХОТІЛА БУТИ ЩАСЛИВОЮ

ЛЮДИНА, ЩО ХОТІЛА БУТИ ЩАСЛИВОЮ

ЛОРАН ГУНЕЛЬ

— LAURENT GOUNELLE —

L'homme
qui voulait
être heureux

Éditions Anne Carrière

— ЛОРАН ГУНДЕЛЬ —

ЛЮДИНА,
ЩО ХОТІЛА
БУТИ ЩАСЛИВОЮ

ХАРКІВ **2020** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.133.1
Г94

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Published by arrangement
with *SAS Lester Literary Agency & Associates*

Перекладено за виданням:
Gounelle L. *L'homme qui voulait être heureux* /
Laurent Gounelle. — Paris : Éditions Anne Carrière, 2008. — 224 p.

Переклад з французької Юлії Кузьменко

Дизайнер обкладинки Петро Вихорь

ISBN 978-617-12-8120-2
ISBN 978-2-8433-7470-8 (фр.)

- © S. N. Éditions Anne Carrière, Paris, 2008
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

Присвячую моїй коханій Зое

Ми — те, що ми думаємо.

Своїми думками ми будуємо наш світ.

Будда

Мені не хотілося полишати Балі, не зустрівшись із ним. Не знаю чому. Я не був хворим; узагалі-то здоров'я в мене завжди було чудове. Розпитав про його розцінки, бо мандрівка добігала кінця й гаманець майже спорожнів. Я навіть не наважувався перевірити, скільки в мене лишилося на банківському рахунку. Люди обізнані пояснили: «Даєш йому, скільки хочеш. Вкидаєш гроші в коробочку — вона там стоїть на полиці». Це мене втішило, хоч я трохи й бентежився, бо збирався дати мізерну оплату людині, що, як подекуять, лікувала самого прем'єр-міністра Японії.

Нелегко було відшукати його оселю, загублену в маленькому селищі за кілька кілометрів від Убуда, у центральній частині острова. Чомусь у цьому краї практично немає дорожніх вказівників. Можна користуватися мапою, та тільки якщо маєш орієнтири, інакше то така сама марна річ, як мобільний телефон у зоні без покриття. Звісно, зостається такий варіант, як допомога перехожих. Я хоч і чоловік, та для мене спитати — не проблема. Інколи мені здається, що більшість чоловіків бояться, що, зійшовши на

випитування, втраять маскуліність. Вони воліють мовчки блукати — мовляв, я все знаю — і вдавати, що знайшли шлях, аж поки геть не загубляться і дружина не почне обурюватися: «Я ж казала, треба було спитати».

Та от яка халепа на Балі: люди такі привітні, що завше кажуть «так». Це правда. Якщо сказати дівчині: «На мою думку, ти дуже вродлива», вона подарує вам гарну усмішку й відповідь: «Так». Коли спитати дорогу, люди так хочуть допомогти, що не наважуються визнати, що не годні цього зробити. І показують вам шлях, вибраний, без сумніву, навмання.

Я почав трохи хвилюватися, коли підійшов до входу в сад.

Не знати чому уявляв розкішний будинок — як ті, що вряди-годи трапляються на Балі: із басейнами, всіяними квітками лотоса й схованими в тіні плюмерій, що буявіють білими квітами й розносять до непристойного п'янки пахощі. Насправді ж його оселя виявилася комплексом таких собі «кампанів» — сполучених між собою хатинок без стін. На тлі саду вони здавалися напрочуд простенькими, доволі обдертими — щоправда, не вбогими.

Мене вийшла зустріти вбрана в саронг молода жінка: чорне волосся зібране в жмуток, засмагла шкіра, звичайний носик та очі без епікантуса — мене завжди зачудовували ці риси населення острова в самому серці Азії.

— Доброго дня, що ви хотіли? — задріботіла ламаною англійською.

Зріст метр дев'яносто й біляве волосся не лишали сумнівів щодо мого західного походження.

— Я прийшов до пана... е... метра... Самтяна.

— Чекайте, він вийде, — повідомила жінка й зникла поміж кущів та підпор, що на них трималися дахи кампанів.

Я заляк. Спантичено стояв і чекав, коли Його Ясновельможність матиме ласку прийняти такого скромного відвідувача, як я. За п'ять хвилин, що видалися мені доволі довгими й змусили замислитися про доцільність моєї присутності в цьому місці, я нарешті побачив, як наближається чоловік — на вигляд він мав щонайменше 70 років, а чи й усі 80. Перша думка, що майнула в мене: якби побачив його на вулиці, прийняв би за жебрака та дав би 50 рупій. Я маю звичку подавати тільки стареньким: кажу собі, що коли вони просять милостиню в такому віці,

то, певно, не мають вибору. Чоловік, що спроквола прямував до мене, звісно, був не у дранті, але вбрання його було геть просте, мінімалістське й не видавало віку власника.

Мені соромно зізнаватися, та я інстинктивно подумав, що, певно, потрапив не до тієї людини. То не міг бути цілитель із міжнародною славою. Або ж, попри здібності, йому бракувало здорового глузду і він погодився, щоб прем'єр-міністр оплачував послуги арахісом. А чи він геній маркетингу — «набиває» собі клієнтуру серед легковірних західних відвідувачів, сквапних на такі кліше, як цілитель-аскет, що цілковито абстрагується від матеріального, але в кінці сеансу приймає щедрі винагороди.

Він мене привітав і зустрів по-простому: висловлювався дуже лагідно й гарно говорив англійською. Блиск у його очах контрастував зі зморшками на потемнілій від засмаги шкірі. Праве вухо деформоване, так наче мочка була розрізана.

Він запросив мене у перший кампан і попрямував уперед, указуючи шлях. Дах на чотирьох підпорах кріпився до старенької стіни, де висіла поличка (славнозвісна), поряд стояла скриня із камфорного дерева, а на долі — циновка. У від-

чиненій скрині лежало повно паперів, зокрема малюнки із зображенням людського тіла. За інших обставин я б із них добряче посміявся, бо ілюстрації геть розходилися з усіма сучасними медичними знаннями.

Я роззувся, як вимагає балійська традиція, й увійшов.

Старий запитав, що мене турбує, і я враз замислився про причину свого візиту. Чого я взагалі прагнув? Адже не був хворим. Цей чесний, ба більше, достойний чоловік (таке враження в мене було склалося — нехай я ще й не мав доказу його компетентності) лише марнуватиме на мене час. Чи я лише хотів, щоб хтось узявся за мою справу, зацікавився мною, поговорив про мене і, хтозна, може, знайшов би спосіб зробити моє життя кращим? А чи то я прислухався до своєї інтуїції... Зрештою, мені казали, що це дуже добрий чоловік, і мені лише кортіло з ним запізнатися.

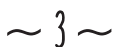
— Я прийшов просто перевіритися, — зізнався я та почервонів, згадавши, що не пішов на щорічний медичний огляд і переніс запис.

— Лягайте отут, — сказав мені цілитель і вказав на циновку, ніяк не відреагувавши на нікчемність мого звернення.

~ 2 ~

Такий був початок першого і, сподіваюсь, останнього сеансу тортур у моєму житті. Починалося все нормально: я лежав на спині — розслабився, довірився цілителю і про себе трохи потішався. Я дозволив йому ніжно пальпувати різні зони на моєму тілі: спершу голову, потім шию, руки — по всій довжині аж до фаланг пальців. Цілитель, очевидно, ретельно прощупав різні зони на тулубі, дістався живота. Я із полегкістю відзначив, що від живота він одразу перейшов до верхньої частини стегон. Потім коліна, литки, п'ятки. Він прощупав усю стопу, і мені це анітрохи не дошкуляло.

І ось цілитель дістався пальців ніг.

Я й гадки не мав, що можна завдати такого дикого болю, лише обхопивши мізинець лівої ноги великим і вказівним пальцями. Я горлав і вигинався на всі боки на циновці. Я, мабуть, скидався на рибалку, що силкується почепити на гачок черв'яка завдовжки два метри. Зізнаюся, я взагалі не дуже-то витривалий, але відчуття були такі сильні, що виходили за межі всього пережитого досі.

— Вам боляче, — констатував цілитель.

Це що — жарт? Я ледь вичавив із себе «так» між двома стогонами. Не було навіть сили кричати. Цілитель, схоже, не стурбувався моїми стражданнями, зберігаючи якусь доброзичливу безсторонність. На його обличчі застиг благодушний вираз, який контрастував із болем, що мені завдавало лікування.

— Ви нещасна людина, — мовив цілитель, наче поставив діагноз.

Саме цієї миті — так. Я дуже нещасна людина. Я вже й не знав плакати чи сміятися із ситуації, в яку сам себе загнав. Гадаю, я робив одночасно і те й інше. Я перевершив самого себе,

занапастивши отак свої плани. Це ж треба — я міг провести день на пляжі, теревенити з рибалками й милуватися гарненькими балійками!

— Біль, що ви відчуваєте зараз, є симптомом загального нездужання. Якщо я натисну в цьому ж місці комусь іншому, йому не болітиме, — роз'яснив Самтьян.

Після цих слів він нарешті відпустив мій палець, і я вмент відчув себе найщасливішою людиною у світі.

— Хто ви за фахом?

— Я викладач.

Цілитель пильно подивився на мене, а тоді кудись відійшов — задумливий і ніби заклопотаний. Я наче бовкнув щось не те чи втнув дурницю. Він дивився відсутнім поглядом туди, де за кілька кроків квітнула бугенвілія. Схоже, цілитель занурився у свої думки. Що я мав робити? Підвести-ся й піти собі? Кашлянути, щоб нагадати про свою присутність? Аж ось цілитель перервав мої сумніви, повернувшись до мене. Він сів просто на землю і, глянувши мені у вічі, запитав:

— Що негаразд у вашому житті? У вас чудове здоров'я. То в чому ж справа? Робота? Кохання? Сім'я?

Поставив запитання навпростець і не зводив із мене очей, не зоставляючи шляхів до відступу, хоч його голос і погляд усе ще були доброзичливими.

Я почувався зобов'язаним відповісти, відкритися людині, з якою познайомився годину тому.

— Я не знаю. Так, я міг би бути щасливішим — мабуть, як усі.

— Я не прошу вас відповідати за всіх, тільки за себе, — зауважив цілитель спокійним голосом.

Цей тип починав мене дратувати. Я роблю, що хочу, і його це не обходить, подумав я, відчувши, як закипаю від злості.

— Скажімо так: я був би щасливішим, якби мав жінку.

Навіщо я це сказав? Я зрозумів, що моя злість обернулася проти мене. Я не здатний відмовити іншій людині. Я жалюгідний.

— Тоді чому не маєте?

Так, треба було ухвалити рішення (нехай це й не належить до моїх талантів): або я спиняю його і йду, або граю в цю гру до кінця.

Несподівано для себе я відповів:

— Я б цього хотів, але треба ж іще сподобатися жінці.

— Що вам заважає?

— Ну, я худючий, — випалив я, зашарівшись від змішаного почуття сорому й злості.

Неквапливо, майже пошептом, розтягуючи кожне слово, цілитель сказав мені:

— Проблема у вас не в тілі, а в голові.

— Та ні, це не в голові: це об'єктивна реальність, конкретний факт! Поставте мене на ваги, обміряйте огруддя чи біцепси. Самі побачите: сантиметр і ваги аж ніяк не упереджені. А чи моя викривлена свідомість чи нервозність впливає на них?

— Не в тім річ, — терпляче відповів Самт'ян, і далі зберігаючи незворушний спокій.

— Легко сказати...

— Ваша проблема не в зовнішності, а в тому, як, на вашу думку, її сприймають жінки. Насправді успіх серед представників протилежної статі мало пов'язаний із тим, який вигляд має людина.

— Якщо я скажу це моїй 120-кілограмовій сусідці з бульбастим носом, вона товктиме мені пику потрійним бігмаком, який завжди має під рукою, аж поки кетчуп не потече мені в ніздрі.

— Хіба ви ніколи не бачили людей, чия зовнішність далека від канонів краси, у парі з вельми вродливими?

— Так, звісно, бачив.

— Більшість людей із вашою проблемою насправді мають нормальний вигляд, але зациклюються на своїх незначних вадах. Надміру тонкий рот, задовгі вуха, трохи жиру на стегнах, малопомітне друге підборіддя, завеликий чи замалий ніс. Вони вважають себе занадто низькими чи занадто високими, товстими чи худими і зрештою переконують себе в цьому. Знайомлячись із людиною, що їй могли б упасти в око, вони одержимі самою лише своєю вадюю. Їм не йде з голови, що через цю вадю вони не можуть сподобатися. І знаєте що?

— Що?

— Вони мають рацію! Коли ми сприймаємо себе потворними, інші теж бачать нас такими. Я не сумніваюся, що жінки вважають вас худощим.

— Отакої...

— Інші люди бачать нас такими, якими ми бачимо самі себе. Яка у вас улюблена акторка?

— Ніколь Кідман.

— Як вона вам?

— Прекрасна актриса, одна з найкращих свого покоління. Я її обожаю.

- Ні, я маю на увазі зовнішність.
- Дивовижна, прегарна, бомбезна.
- Ви, мабуть, дивилися фільм Стенлі Кубріка «Із широко розплющеними очима»¹?
- Ви дивитеся американські фільми? У вас що, у кампані супутникова антена?
- Якщо мені пам'ять не зраджує, там є така сцена, де повністю оголена Ніколь Кідман у товаристві Тома Круза.
- Не зраджує.
- Підіть-но в кіноклуб у Куті й попросіть поставити вам «Із широко розплющеними очима». Там кабінки для тих, у кого немає відеомагнітофона. Коли додивитеся до цієї сцени, поставте на паузу й уважно розгляньте зображення.
- Це не вимагатиме багато зусиль.
- На кілька хвилин забудьте, що перед вами Ніколь Кідман, уявіть, ніби то незнайомка й об'єктивно оцініть її тіло.
- Так...
- Ви дійдете висновку, що вона вродлива, має гарне тіло, а проте не досконала. У неї гарні сідниці, але могли бути округлішими, виразнішими.

¹ В оригіналі «Eyes Wide Shut» (англ.). (Тут і далі прим. пер.)

Груди в неї непогані, але могли бути більш пишними й опуклими, могли б бути вищими. Ви побачите, що в неї правильні, витончені риси обличчя, та водночас про виняткову вроду не йдеться.

— До чого ви хилите?

— У світі десятки мільйонів жінок. Жінок, які не менш вродливі за Ніколь Кідман. Ви щодня стрічаєте їх на вулицях, але не помічаєте. Справдешня сила цієї акторки — в іншому.

— У чому ж?

— Ніколь Кідман вочевидь переконана в тім, що вона неймовірна. Переконана, що її жадають усі чоловіки, а всі жінки захоплюються або заздять. Цілком імовірно, що вона вважає себе однією з найгарніших жінок у світі. Вона так покладається на це, що й інші божествлять її вроду.

— У 2006 році британський журнал *Eve* назвав її однією з п'яти найкрасивіших жінок світу.

— Ну от.

— І як це пояснити?

— Так, що інші люди схильні бачити нас такими, якими ми бачимо себе самі.

— Зрозуміло.

— Проведіть дослід. Спробуйте на якусь мить дещо уявити. Нехай це буде щось реальне чи нереальне. Головне, переконайте себе, що це правда. Готові?

— Тут, зараз?

— Авжеж, зараз. Можете заплющити очі, якщо так легше.

— Окей, я готовий.

— Уявіть, що ви вважаєте себе красенем. Ви впевнені, що справляєте на жінок неабияке враження. Ви гуляєте на пляжі в Куті серед австралійців, що проводять тут свої відпустки. Як ви почуваетесь?

— Дуже-дуже добре. Це щастя.

— Опишіть, як ви йдете, як тримаєтеся. Нагадую: ви вважаєте себе неймовірним красенем.

— Я крокую... як би це сказати?.. Мабуть, упевнено, розслаблено.

— Опишіть ваше обличчя.

— Голову тримаю прямо, дивлюся перед собою, на губах легка невимушена усмішка. Я водночас і крутий, і впевнений у собі.

— Гаразд. А тепер уявіть, як вас бачать жінки.

— Так, ну, це зрозуміло. Я... як би це сказати?.. Справляю враження...

— Що думають жінки про розмір вашого огруддя чи біцепсів?

— Е-е-е... ну, це не те, на що вони звертають увагу.

— Можете розплющити очі. Отже, жінкам подобається те, що ви випромінюєте, та й по всьому. А це впливає безпосередньо з образу, який ви самі собі створюєте. Коли людина вірить, що має позитивну чи негативну рису, то й відповідно поводить, відображаючи цю рису. Таким чином людина повсякчас демонструє її іншим. Навіть коли йдеться про щось намислене й нереальне, воно стає реальністю для інших, а тоді й для цієї людини.

— Може, й так. Ваші слова мене проймають, але все це звучить для мене доволі абстрактно.

— Із часом стане зрозуміліше. Я ж бо на прикладах доведу, що практично все у вашому житті витікає з ваших переконань.

Я вже картав себе, навіщо встряг у це. Я не сподівався, що наша бесіда й подальші обговорення по-справжньому перевернуть моє життя.

— Уявіть, — вів далі цілитель, — що ви вважаєте себе малоцікавою людиною, з якою іншим нудно спілкуватися.

— Попередня гра мені більше сподобалася...

— Це забере якихось дві хвилини. Уявіть, що для вас це факт: люди нудяться у вашому товаристві. Спробуйте навсправжки відчутти, як то — вірити в таке. Виходить?

— Так, це дуже сумно...

— Ну от лишайтесь в цьому стані, тримайте в собі ці відчуття, а тепер уявіть, що обідаєте з колегами чи друзями. Опишіть мені цю зустріч.

— Колеги багато говорять, розповідають про свої відпустки, а я здебільшого мовчу.

— Лишайтесь в цьому стані, але тепер змусьте себе розповісти якусь історію, що трапилася з вами у відпустці.

— Дайте лишень секундочку. Я уявляю собі цю сцену... Гарзд: нічого не змінилося. Мене не дуже-то слухають.

— Це нормально: якщо людина впевнена, що нецікава, то й висловлюється так, її оповіді не захоплюють розмовників.

— Так...

— Скажімо, через ваш підсвідомий страх, що колегам буде нудно, ви мимоволі говоритимете швидко, кваплячись закінчити втручання в розмову, бо не хочете забирати забагато часу й набриднути. Тому ваша історія не справляє враження і робиться нецікавою. Ви це відчуваєте й перепрошуєте: «Я не вмію розповідати історії». Як наслідок історія дедалі більше псується, і хтось із ваших колег неодмінно втрутиться й переведе розмову на іншу тему. У кінці зустрічі всі вже й забудуть, що ви щось розповідали.

— Це жорстко...

— Коли ми переконані в чомусь, переконання стає реальністю, нашою реальністю.

Приклад мене вразив.

— Добре, але навіщо комусь переконувати себе в такому?

— У вас, безперечно, такої проблеми немає, але є люди, що від неї потерпають. Кожний вірить у своє. Це лише приклад. Спробуємо продовжити цю лінію: уявіть, що ви переконані в протилежному, тобто вважаєте себе цікавою людиною, яка справляє на людей враження, коли щось розповідає. Коли ви долучаєтеся до розмови за обідом із колегами, ви не сумніва-

етесь, що ваша історія в тему: ви зможете розсмішити, здивувати чи принаймні заволодіти увагою розмовників. Уявіть це переконання; як ви тоді говоритимете: ви будете передчувати той ефект, якого очікуєте, ви дасте собі вдовольності часу, щоб розвинути думку, належно поставити голос. Ви не відмовите собі в кількох доречних паузах заради ефекту напруженого очікування. І знаєте що? Вас слухатимуть, затамувавши подих.

— Добре, я зрозумів: те, у що ми віримо, стає реальністю; але маю питання.

— Слухаю.

— Як ми нав'язуємо собі ці уявлення про себе — чи то позитивні, чи то негативні?

— Є декілька пояснень. По-перше, мають значення відгуки інших людей про нас. Якщо з певної причини такі люди викликають у нас довіру, ми починаємо вірити в те, що вони про нас кажуть.

— Наприклад, у те, що кажуть батьки?

— Звісно, зазвичай усе починається із батьків чи людей, які виховують дитину. Мала дитина засвоює від батьків дуже багато і, принаймні до певного віку, схильна приймати все, що

кажуть їй батьки. Це закарбовується. Дитина всотує ті слова.

— Може, наведете приклад?

— Якщо батьки переконані, що їхня дитина — гарна і розумна, та й повторюють їй це безперестанку, є шанс, що дитина вважатиме себе такою і виросте впевненою в собі. У такому разі йдеться про виключно позитивний вплив. Хоча, можливо, така дитина буде ще й трохи зарозумілою...

— То це мої батьки винні, що я сумніваюсь у своїй зовнішності?

— Ні, не обов'язково. Ви дізнаєтеся, що існує безліч можливих причин формування переконань про себе. А щодо впливу інших людей, то це ж не тільки батьки. Наприклад, судження вчителів теж іноді сильно впливає — позитивно чи негативно.

— О, мені дещо пригадалося: у школі мені добре давалася математика. До п'ятого класу я мав середній бал десь 18 із 20. Та, коли я перейшов до четвертого класу¹, нова вчителька на кожному уроці повторювала, що ми бездарі.

¹ У французькому колежі, де діти вчать з 11 років, відлік класів зворотний: від шостого до третього, а далі — ліцей.

Пам'ятаю, вона безперестанно кричала і від того в неї на шиї надувалися вени. Рік я закінчив із середнім балом 4.

— Мабуть, ви вірили в те, що вона казала...

— Мабуть. Але, якщо чесно, не всі мої однокласники отримали такий низький середній бал...

— Напевно, вони були менш вразливими, ніж ви, тому не так переймалися думкою викладачки.

— Не знаю.

— У 1970-х роках науковці американського університету провели експеримент. Спершу сформували групу школярів одного віку, що отримали однаковий результат на тесті IQ: тобто, згідно з тестом, усі ці діти були на одному інтелектуальному рівні. Потім дослідники поділили дітей на дві підгрупи. Першу довірили викладачеві, якому дали вказівку: «Використовуйте звичайну програму, але, до вашого відома, ці діти — більш розумні, ніж середні учні». А от викладачеві, що йому довірили другу підгрупу, сказали таке: «Використовуйте звичайну програму, але, до вашого відома, ці діти — менш розумні, ніж середні учні». За рік навчання

дослідники знову провели тест IQ для всіх дітей. Учасники з першої підгрупи показали значно кращі результати, ніж учасники із другої.

— Здуріти можна.

— Справді, вражає.

— Це неймовірно! Достатньо переконати вчителя, що його учні розумні, і він їх робить розумними; а коли вчитель вірить, що вони дурні, то вони дурнішають?!

— Це науковий експеримент.

— Ті дослідники взагалі хворі, хіба можна проводити такі експерименти на дітях?

— Це й справді суперечливе питання...

— Та все ж, як це можливо? Я хочу сказати, як із вірою в те, що учні ідіоти, учитель робить їх ідіотами?

— Є два можливі пояснення: по-перше, як ви будете говорити, звертаючись до людини дурної?

— Добиратиму найпростіші слова, речення будуватиму дуже короткі й доноситиму тільки такі ідеї, що їх легко зрозуміти.

— Ну ось. А, якщо звертатися так до дітей, чий мозок потребує стимуляції для розвитку, вони будуть гальмувати замість прогресувати.

Це перше пояснення. Та є ще друге — більш згубна причина.

— Яка?

— Якщо вам треба займатися з дитиною, що її вважаєте дурною, ви будете постійно навіювати їй думку, що вона дурна: не тільки словами, як ми щойно припустили, але й тоном, мімікою, поглядом. Вам трохи сумно за цю дитину, чи, може, ви дратуєтеся, і дитина це завважує: вона почувається дурною у вашій присутності. А, якщо ви маєте в дитини авторитет, якщо ваша посада, вік, роль роблять вас у її очах гідним довіри, є великий шанс, що дитина не піддаватиме це відчуття сумніву. Вона почне вірити, що дурна. Що буде далі, ви знаєте.

— Це жахливо.

— Справді, моторошна перспектива.

Мене вельми схвилювало те, що я дізнався. Усі ці ідеї ніби повисли в повітрі. Цілитель і я трохи помовчали. Легкий вітерець приніс пахощі тропічних рослин, що розрослися коло кампанна. Іздалеку доносився крик гекона.

— Мене дещо дивує.

— Що?

— Не ображайтеся, але звідки у вас доступ до такої інформації: я маю на увазі наукові експерименти у Сполучених Штатах?

— Дозвольте мені зберегти трохи таємничості.

Я не збирався наполягати, але дізнатися кортіло. Яюсь справді не вкладалося в голову, щоб сусідній кампан був під'єднаний до інтернету. Я взагалі сумнівався, що в селищі є телефонний зв'язок. Та й геть не уявляв, як цілитель блукає науковими форумами. В уяві радше поставало, як він годинами медитує в позі лотоса у тіні мангрових дерев...

— Ви стверджуєте, що є й інші причини формування переконань про себе.

— Так, деякі висновки ми робимо мимоволі на основі пережитого досвіду.

— Хотілося б почути приклади.

— Добре, наведу карикатурний приклад, щоб проілюструвати думку: уявіть дитину, що на неї батьки мало реагують. Дитина плаче? Батьки не зрушають із місця. Волає? У відповідь — мовчання. Сміється? Нуль реакції. Можна припустити, що поступово в дитині наростатиме відчуття, що вона не має впливу на навколишній

Літературно-художнє видання

ГУНЕЛЬ Лоран
Людина, що хотіла бути щасливою

Головний редактор С. І. Мозгова
Відповідальний за випуск О. М. Шелест
Художній редактор А. О. Полова
Технічний редактор В. Г. Євлахов
Коректор Т. М. Куксова

Підписано до друку 23.06.2020. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «FuturaBook». Ум. друк. арк. 8,385.
Наклад 4000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безкоштовний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Гунель Л.

Г94 Людина, що хотіла бути щасливою / Лоран Гунель ;
пер. з фр. Ю. Кузьменко. — Харків : Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 208 с.

ISBN 978-617-12-8120-2

ISBN 978-2-8433-7470-8 (фр.)

Жуліан почувався цілковито нещасним, хоча мав молодість та здоров'я. Незадоволений життям, молодик палко бажає віднайти щастя. Доля скеровує його до загубленого селища, що розташовано в самому серці балійських лісів. Там, подалі від гамірного світу, мешкає мудрий цілитель душ Самтьян. Йому відома істина, якої так прагне Жуліан. Це знання могло б змінити реальність та мільйони життів, обернути нещасних на щасливців. Але його так легко не отримаєш, не купиш і не забереши силою. Бо справжнє щастя можна лише збагнути...

УДК 821.133.1

Як не пропустити в житті ті можливості, які воно нам пропонує? Знайти своє призначення й зробити реальністю найзаповітніші та найсміливіші мрії? Шлях до самореалізації та самовдосконалення відкритий кожному, треба лише обрати вірний напрямок. На відміну від інших книжок із психології саморозвитку, бестселер Лорана Гунеля не перелік правил і вправ, а захоплива розповідь про історію життя паризького юнака, до якої хочеться приєднатися! Повне інтриги й пригод, це керівництво з пошуку свого місця в житті, боротьби зі страхами й комплексами за особисте щастя та професійний успіх! Поради й завдання, які даватиме врятованому на межі відчаю Алану його таємничий наставник, — універсальна та ефективна методика розвитку особистості від відомого психолога й письменника.

Хто з нас не чекав того дня, який змінив би наше життя? Сонячний вихідний, сповнений теплих барв і позитивних емоцій. Ми уявляємо приємну прогулянку пірсом, звідусіль чутно сміх і невимушені розмови людей довкола. Аж раптом вас хапає за руку молода циганка. «Я прочитаю твоє майбутнє», — каже вона. Ви посміхаєтеся так, наче почули нісенітницю, але руки не прибираєте. Хай там як, жодне передбачення не зіпсує цього дивовижного недільного дня. Однак пророцтво циганки перевертає ваше життя догори дригом, бо, можливо, цей день — останній. Та хіба таке можливо?..

Життя Сибіль Ширдон почало руйнуватися, наче картковий будиночок. Начальник поставив перед фактом: лише десять днів, щоб зберегти робоче місце, інакше — звільнення. Того ж вечора коханий чоловік Сибіль сказав, що їхні стосунки вичерпали себе. Вона була немов затиснута в лещатах болю, страху та відчаю. Їй не залишалось нічого іншого, окрім як звернутися до... загадкового чоловіка, члена братства — таємного ордену. Кажуть, він успадкував знання предків про функціонування людської психіки й здатен змінювати життя. Заманлива перспектива, авжеж? Сибіль вирішує ризикнути. Вона крокує надзвичайним шляхом пізнання себе й інших. Та чи стане їй сил розірвати всі кайдани, віднайти себе й схопити за крила омріяну волю — бути собою?..